

ת"פ 14737/09/15 - מדינת ישראל נגד אורן נוימרק (עציר) - הובא, אייל תיבי (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 14737-09-15 מדינת ישראל נ' נוימרק(עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
אפרת פאר

המאשימה

נגד

1. אורן נוימרק (עציר) - הובא וע"י עו"ד
איתי בר-עוז
2. אייל תיבי (עציר) - הובא וע"י עו"ד גיל
גבאי

הנאשמים

גזר דין

כתב-האישום

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאותיהם בכתב אישום מתוקן, שגובש לאחר שמיעת חלק מראיות התביעה, **בעבירות של קשירת קשר לפשע** לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "החוק"] **ותקיפה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 379 ו- 382(א) לחוק. נאשם 1 הורשע, בנוסף, בעבירות של **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 333 ו- 335 לחוק, **החזקת סכין** לפי סעיף 186(א) לחוק **והפרעה לשוטרי** לפי סעיף 275 לחוק; נאשם 2 הורשע, בנוסף, בעבירה של **סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 333, 335 ו- 32 לחוק.

2. בעניינו של נאשם 2 הוצג הסדר טיעון, במסגרתו עתרו ב"כ הצדדים במשותף להטיל על הנאשם 2 עונש מאסר בפועל בן שנתיים לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לשיקול-דעת בית-המשפט.

באשר לנאשם 1, לא הוצגו הסכמות עונשיות.

3. מכתב האישום עולה שביום 21.8.15, בשעה 3:30 לפנות בוקר, שהו אלון ממרוט (להלן: "אלון") ואהרון לוי (להלן: "אהרון"), וביחד - "המתלוננים") יחד עם ניסים גל אלעזר (להלן: "ניסים") במועדון

ה"ולרו" בראשון לציון (להלן: "המועדון").

באותה עת שהו במועדון כמאבטחים אסעד זידאן (להלן: "אסעד") ויוסף בוקוביצקי (להלן: "יוסף").

בין הנאשמים לבין מתלוננים התפתח ויכוח במועדון, לאחריו יצאו המתלוננים מהמועדון במטרה למנוע הסלמה של האירוע.

המתלוננים נכנסו לרכבו של אלון שחנה בסמוך למועדון, כאשר אלון ישב במושב הנהג ואהרון במושב שלצדו, בעוד ניסים עמד מחוץ לרכב בסמוך למושב של אהרון ושוחח עימם.

בעקבות הוויכוח, קשרו הנאשמים קשר לפגוע במתלוננים, ובהתאם לתכנון יצאו הנאשמים מהמועדון והגיעו במהירות לכיוון הרכב, בעוד נאשם 1 נושא על גופו סכין בעלת להב באורך של 8 ס"מ.

הנאשמים התקרבו אל הרכב, נאשם 1 דחף את ניסים הצידה ואז החלו הנאשמים להכות נמרצות את אהרון בפניו, דרך חלון הרכב הפתוח, כאשר נאשם 1 סינן לעברו: "אני אראה לך... מה אתה חושב לך?".

בשלב זה ניסה ניסים להרחיק את הנאשמים מאהרון, אך נאשם 2 דחף אותו במטרה למנוע ממנו לעשות כן.

בתגובה למעשי הנאשמים ובמטרה למנוע מהם להמשיך להכות את אהרון, יצא אלון מהרכב, ומיד לאחר מכן, התפתחו חילופי מהלומות בין הנאשמים לבין אלון, במהלכם הכה אלון את נאשם 1 בשני אגרופים.

במהלך המתואר לעיל, דחק נאשם 2 בנאשם 1 לדקור את אלון ואף עודד אותו לעשות כן בהתנהגותו ובנוכחותו, ונאשם 1 דקר את אלון בבטנו.

נאשם 1 התקרב במהלך האירוע לאהרון ודקר אותו בבטנו, ובמקביל בעט בו נאשם 2.

המאבטחים יוסף ואסעד היו עדים לאירוע, הזעיקו משטרה למקום ותפסו את נאשם 1 בעודו מחזיק בסכין. למקום הגיעו שני שוטרים בניידת משטרה, שהבחינו במאבטחים ובנאשם 1 אשר אחז באותה עת בסכין.

השוטרים שלפו את אקדחיהם לכיוונו של נאשם 1 ודרשו ממנו מספר פעמים להשליך את הסכין ולשכב על הארץ. נאשם 1 לא ציית להוראות השוטרים והמשיך לאחוז בסכין. בהמשך נפלה הסכין מידו של נאשם 1, הוא הרימה והתקרב אל אחד השוטרים. בתגובה, דרש ממנו השוטר שוב לשכב על הארץ, אך נאשם 1 לא ציית להוראתו.

לאחר מכן, השליך נאשם 1 בחוזקה את הסכין במטרה להעלימה מהמקום.

במהלך האירוע, עשו המאבטחים שימוש בגז פלפל כנגד הנאשמים וסייעו לשוטרים לעצור אותם.

כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו לאהרון שני חורים במעי הדק, והוא נזקק לטיפול רפואי במהלכו נותח ואושפז למשך 5 ימים; לאלון נגרמו פגיעה חדה בקיבה ושריטה אלכסונית בבית החזה, והוא נזקק לטיפול רפואי דחוף במסגרתו נותח ואושפז למשך 6 ימים.

4. הוגש גיליון הרישום הפלילי של נאשם 1 (ע/1), ממנו עולה כי לחובתו 13 הרשעות במגוון עבירות אלימות, רכוש, סמים, ועבירות כלפי שוטרים בין השנים 2004 - 2015. הנאשם 1 ריצה 10 עונשי מאסר בפועל, המגיעים לכדי תקופה מצטברת של 8 שנים וחצי.

הוגש גזר-דין מת"פ 41353-07-14 (השלום רמלה) מיום 24.2.15, הכולל מאסר על תנאי בן 3 חודשים, אותו אני מתבקשת להפעיל כיום.

5. גיליון רישום פלילי של נאשם 2 (ע/3) מעלה, כי לחובתו 4 הרשעות בעבירות רכוש, הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר ושווד בין השנים 2002 - 2009, והוא ריצה עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים בגין ביצוע עבירת שוד משנת 2009.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה הסביר את התיקונים לקולא שנערכו בכתב-האישום והבהיר, כי ביסוד הסדר הטיעון עם נאשם 2 עמדו קשיים ראייתיים, שהיו פחות משמעותיים לגבי נאשם 1.

ציין, שקיים חוסר בשיתוף פעולה מצד המתלוננים וכן קושי של אחד מעדי התביעה להתייבב ולהעיד.

באשר לנאשם 2, עתר ב"כ המאשימה לכבד את הסדר הטיעון נוכח הנתונים שפורטו לצד הודאתו והחסכון בזמן שיפוטי. באשר לפיצוי, ביקש לשקול את חומרת הפציעות והסיכון הגלום במעשי הנאשמים, אך לקחת בחשבון גם את חוסר שיתוף הפעולה של המתלוננים.

באשר לנאשם 1, ביקש ב"כ המאשימה לשכנע, כי חלקו באירוע, עוצמת הראיות כנגדו ועברו הפלילי יוצרים פער משמעותי בינו לבין הנאשם 2, מעבר לאבחנה המתבקשת כמבצע עיקרי מול מסייע, ועתר למתחם ענישה שנע בין 3 ל- 7 שנות מאסר, לקנס ולפיצוי.

הדגיש, כי הנאשם 1 פגע בשני מתלוננים באמצעות נשק קר, כאשר פגיעה אחת היתה בעלת פוטנציאל קטלני, ושני המתלוננים נזקקו לניתוחים ולתקופות אשפוז ממשיות. עוד טען, כי התנהגותו של הנאשם 1 הסלימה באירוע, וחזר ותיאר גם את התנהלותו מול השוטרים. בסופו של יום, ביקש הוא להעמיד את עונשו של הנאשם 1 באמצע המתחם ועתר להשית עליו 5 שנות מאסר בפועל ולהפעיל את המאסר על תנאי במצטבר.

7. ב"כ נאשם 1 הדגיש קיומו של אירוע מקדים שהחל בויכוח והסלים לקטטה בין שני הצדדים. כן הזכיר,

כי אלון יצא מרכבו ובמהלך חילופי מהלומות בינו לבין הנאשמים הכה את נאשם 1 בשני אגרופים והוא נחבל. בהמשך, נאשם 2 דחק בנאשם 1 לבצע את הדקירה ואף עודד אותו לכך בהתנהגותו, כך שלשיטתו, על נאשם 2 רובצת אחריות רבה לקרות האירוע ולתוצאותיו.

לגישתו, אין המדובר באירוע שקדם לו תכנון ממושך, אלא המדובר באירוע שהתפתח לאלימות חמורה, ולמרבה המזל למתלוננים לא נגרם נזק חמור מדי, כאשר לא הוכח נזק ארוך טווח.

באשר להתנהלותו של נאשם 1 מול השוטרים הדגיש, כי אין מחלוקת שנאשם 1 ספג אגרופים, ובמהלך שמיעת הראיות עלה שהוא רוסס בגז מדמיע עוד לפני שהשוטרים הגיעו למקום. לכן, לשיטתו, המדובר בהתנהלות פלילית מול שוטרים המצויה ברף הנמוך של החומרה.

הסניגור הדגיש את התנהלות המתלוננים, כאשר מהרגע הראשון עלה שהם אינם מעוניינים בתלונה ובהליך המשפטי, כפי שהצהיר על כך במפורש עו"ד מטעמו של אחד מהמתלוננים.

הסניגור הרחיב באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר גדל במשפחה נורמטיבית, בגיל צעיר אובחן כסובל מהפרעת קשב וריכוז, ובגיל 14 שנים וחצי עזב את הבית, כאשר הוריו אינם בקשר עימו. במהלך כל השנים לא זכה להשתלב בהליך טיפולי, וכיום משולב בטיפול של "שליטה בכעסים" במעצר.

הסניגור טען עוד, כי עונשו של נאשם 2 מהווה עוגן מסוים, כאשר יש לראות את חלקו של נאשם 2 בחומרה, כמי שיזם את האירועים. ההבדל המרכזי בין השניים נעוץ, לשיטתו, בעבירות הנלוות כלפי השוטרים והחזקת הסכין, כאשר אלו אינם צריכים להוביל לפער משמעותי בין השניים.

הסניגור טען לקביעת מתחם ענישה שנע בין שנה וחצי עד 4 שנים וחצי, ועתר למקם את העונש באמצע המתחם.

8. ב"כ נאשם 2 עתר לכבד את הסדר הטיעון והדגיש, כי מרשו מצוי במעצר במשך תקופה ארוכה, ועל כן ביקש שלא להכביד בהשתתפות קנס ופיצוי. גם הוא טען לעניין התנהלותם של המתלוננים שלא שיתפו פעולה, ולכן לא הובאה עמדתם באשר לפיצוי.

9. בדברו לבית-המשפט, מסר נאשם 1 שמגיל צעיר הוא סובל בבתי סוהר. תיאר, כי כקטין הסתובב ברחובות ללא קורת-גג, חיפש אוכל, וכך התגלגל למוסדות ולבית-סוהר. לפני מעצרו הנוכחי, התחיל בדרך חדשה, עם בת-זוג בהריון ועבודה. בעקבות מעצרו, בת-זוגו עברה הפלה. ביקש להביע חרטה עמוקה, שכן כל האירוע התרחש לאחר ששתה כוס אחת יותר מדי וכיום הוא משולב בטיפול. לסיום, פנה הוא לבית-המשפט וביקש להתחשב בו על-מנת שיוכל להמשיך את חייו, להתחתן ולהקים משפחה.

10. נאשם 2 בחר שלא לומר דבר.

דין והכרעה

11. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך חברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. הנאשמים, במעשיהם, פגעו פגיעה קשה בגופם של המתלוננים וכן בתחושת הבטחון של צעירים המגיעים למקומות בילוי כחלק מתרבות הפנאי שלהם. ברור מאליו, כי הפגיעה בערכים המוגנים השונים היא בעוצמה גבוהה יותר בכל הקשור למעשיו של הנאשם 1, אשר דקר שני מתלוננים וגרם להם לפגיעות פיסיות קשות, בעוד הנאשם 2 אמנם חיזק את ידיו וליבה את היצרים, אך נקט באלימות מתונה יותר כלפי המתלוננים.

עובדות כתב-האישום מעלות, כי מדובר במקרה מצער נוסף של אלימות קשה במקום בילוי תוך שימוש בסכין, על רקע ויכוח בין צעירים אשר הסלים והסתיים בפגיעות בגוף. מפסיקת בית-המשפט העליון עולה הסלידה ממעשי אלימות מעין אלו, שהפכו למחזה תדיר באולמות בתי-המשפט:

"תקצר היריעה מלתאר את החומרה הניבטת ממעשים מעין אלה, בהם צעירים לוקחים את החוק לידיהם, ועושים שימוש בסכינים ובכלי משחית אחרים, לשם פתרון סכסוכים ומחלוקות של מה בכך, כאשר, לעיתים קרובות, תוצאות המעשים קשות ביותר, עד כדי אובדן חיי אדם..."
(ראו: סעיף 12 לפסק-דינו של כב' השופט שהם בע"פ 1997/13 פלוני נגד מדינת ישראל [29.8.13]).

13. היות ובכוונתי לכבד את הסדר הטיעון בעניינו של הנאשם 2, אתרכז בתיאור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(א) לחוק, בעניינו של הנאשם 1, כאשר אין מחלוקת כי חלקו באירוע הוא המשמעותי. כפי שנטען על-ידי ב"כ הנאשם 1, האירוע החל בוויכוח ובאלימות הדדית, כך שהקשר בין הנאשמים נרקם באופן נקודתי, ואין המדובר באירוע אלימות מתוכנן באופן מובהק.

עם זאת, ראוי לזכור, כי המתלוננים יצאו מהמועדון במטרה למנוע הסלמה, ובמקום זאת מצאו עצמם קרבות לאלימות מצידם של שני הנאשמים, כאשר נאשם 2 חיזק את ידיו של נאשם 1 לעשות שימוש בסכין אותה נשא ודירבן אותו לפגוע ביתר שאת במתלוננים. האירוע אכן הסלים לכך שהנאשם 1 דקר כל אחד מהמתלוננים בבטנו, ואלו נזקקו לטיפול רפואי ולאשפוז ממושך. חומרת הפציעות עולה מתיאור כתב-האישום, אך על רקע חוסר שיתוף פעולה מצד המתלוננים, לא הוכח קיומם של נזקים נפשיים או נזקים ארוכי-טווח.

התנהגותו הבלתי מרוסנת של הנאשם 1 המשיכה עם הגעת השוטרים למקום, אם כי יש לקחת בחשבון כי בטרם הגיעו השוטרים לזירה, המאבטחים של המועדון ריססו את הנאשם 1 בגז מדמיע.

14. מפסיקת בית-המשפט העליון עולה מסר ברור וחד-משמעי, לפיו בעבירות אלימות חמורות, ובעיקר במקרים בהם נעשה שימוש בסכין, יש להחמיר בענישה, כשדינם של הנוקטים בדרך זו להישלח אל מאחורי סורג ובריח:

"המערער, אדם צעיר, חטא בעבירת אלימות שתוצאתה היתה עלולה להיות חמורה פי כמה מזו שהתרחשה בפועל. על מחלוקת של מה בכך, הוא הגיב באלימות שאינה יודעת גבול, תוך שהוא דוקר ושב ודוקר את יריבו. על התנהגות מסוג זה יש להגיב ביד קשה, וכך ראוי לנהוג גם נוכח העובדה שהמערער חטא בעבירות נפוצות, עליהן אנו מתבשרים חדשות לבקרים, כאשר בילוי לילי במועדון מסתיים לעתים בפציעה קשה ולעתים אף באובדן חיי אדם. עם תופעה זו של אלימות מתפשטת אין להשלים, ואת אלה החוטאים בה נכון לשלוח אל מאחורי סורג ובריח הן כדי להרתיע את היחיד, והן כדי לשגר מסר לרבים..." (מתוך פסק-דין של כב' השופט א' לוי בע"פ 4118/08 הרשנזון נגד מדינת ישראל [3.9.08]).

ובהמשך:

"בית משפט זה כבר כמעט ניחר קולו משקרא בגרון ולא חשך, כנגד המנהג שבא למדינה לצאת לבילוי חמוש במכשיר חד; והרי מי שאין מכשיר כזה בידו, מברג, סכין או דוקרן, מועדותו לפגוע בזולת קטנה לאין שיעור. ואכן, מציאותו של החפץ החד בידי המערער איפשרה לסכסוך של מה בכך להסתיים בדקירות. אין לבתי המשפט מנוס משימוש במאבק בכגון דא במכשיר שבידם, הוא הענישה במאסר בפועל..." (שם, מתוך פסק-דין של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין).

15. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם למדיניות ענישה זו, בהתחשב בהוראת החיקוק בה הורשע הנאשם 1, ולנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירות:

מטבע הדברים שאירועי אלימות המגולמים בעבירה של "חבלה חמורה בנסיבות מחמירות", שהיא העבירה העיקרית בה הורשע המשיב בענייננו, עשויים להתרחש במגוון רחב מאוד של מצבים, נסיבות ביצוע ורמות חומרה. ואכן, הפסיקה בתחום זה כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, כאשר לצד מקרים של ענישה מקילה, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים של שנות מאסר ארוכות, הכול בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה לגופו... בקביעת מתחם העונש ההולם ובגזירת הדין בגדרו אין די כמובן בהתייחסות לסעיף העבירה בו הורשע הנאשם, אלא העיקר הוא בעובדות ובנסיבות האירועים הספציפיים בגין הורשע הנאשם (ראו בע"פ 5980/15 מדינת ישראל נגד פרי זדה, פסקה 8 [23.3.16]).

16. עיינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 448/14 **מדינת ישראל נגד אזולאי** [24.11.14] (הוגש על-ידי ההגנה): המשיב הורשע על יסוד הודאתו בכתב-אישום מתוקן בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק, ועבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המשיב הועסק במלון אותו ניהל אחיו. המשיב התפרע בפאב הנמצא בסמיכות למלון בשל סכסוך קודם בינו לבין בעלי המקום. בעקבות זאת התגלע ויכוח שכלל עימות פיזי בין הצדדים, במסגרתו הוכה המשיב.

בהמשך, נכנס המשיב למחסן המלון והצטייד בשני סכינים. בצאתו מפתח המלון רץ אל עבר המתלונן 2 ודקר אותו בראשו. משהבחין בכך המתלונן 1, הוא הדף את המשיב בבעיטה והרחיקו מחברו. תוך כדי כך דקר המשיב גם את המתלונן 1 בבית החזה. כתוצאה מכך, נגרם למתלונן 1 פצע דקירה עמוק בבית החזה והוא אושפז למשך 3 ימים. למתלונן 2 נגרם חתך בראש אשר הצריך תפירתו.

המשיב בעל עבר פלילי בעבירות רכוש, השליך חלק מהאחריות על המתלוננים - אך בשל נתונים המבססים קיומו של סיכוי לשיקום, המליץ שירות המבחן על מאסר שירוצה בעבודות שירות.

נקבע מתחם ענישה שנע בין שנתיים וחצי עד 6 שנות מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי השית על המשיב עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, ושני הערעורים שהוגשו - על קולת העונש ועל חומרתו - נדחו.

ע"פ 8344/14 **אסור נגד מדינת ישראל** [15.3.15] (הוגש על-ידי התביעה): המערערים הודו בעובדות כתב-אישום מתוקן, כאשר מערער 1 הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובהחזקת סכין ומערער 2 הורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות ובהחזקת סכין.

המערער 1 היה במועדון לשם הגיע גם מערער 2 ובמהלך הערב עמדו השניים מחוץ למועדון והתווכחו. במהלך הוויכוח אחז מערער 1 בסכין ודקר את מערער 2 בפלג גופו העליון מספר פעמים. לאחר מכן, רדף מערער 2 אחרי מערער 1 ודקר אותו בגבו בסמוך לצוואר.

למערער 2 נגרמו שני פצעי דקירה בחזה ופצע בכתף, והוא נותח ואושפז.

צוין, כי מדובר באירוע של תקיפה הדדית וגרימת נזקים גופניים קשים זה לזה, אך יש מקום להבחין בין השניים ולקבוע מתחמי ענישה שונים על רקע תוצאות האירוע החמורות יותר למערער 2.

בעניינו של המערער 1 נקבע מתחם ענישה שנע בין שנתיים ועד 6 שנות מאסר בפועל, ולגבי המערער 2 נקבע מתחם ענישה שנע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

מערער 1 בעל עבר פלילי לרבות בעבירות אלימות וסמים, אשר נדון תוך כדי ניהול ההליך לעונש מאסר בפועל בן 18 חודשים בגין תיק סמים, ובית-המשפט המחוזי השית עליו 4 שנות מאסר בפועל.

המערער 2 בעל עבר פלילי, אך היה מעורב באופן פעיל בסדנה טיפולית, התקבל בעניינו תסקיר שירות המבחן אשר המליץ על עונש שירוצה בדרך של עבודות שירות, ובית-המשפט המחוזי השית עליו עונש של 20 חודשי מאסר בפועל.

בית-המשפט העליון קיבל את הערעורים על חומרת העונש לאחר שהוגשו תסקירים משלימים חיוביים במיוחד וקבע, כי עונש המאסר שהוטל על המערער 1 בגין ההליך הנוסף, בן ה - 18 חודשים, ירוצה בחופף, והעונש של המערער 2 הופחת ל - 12 חודשי מאסר.

ע"פ 860/09 **אבו שנדי נגד מדינת ישראל** [12.5.10] בו נדון עניינו של המערער, נטול עבר פלילי, בן 18 ושלושה חודשים בעת ביצוע העבירות, אשר הורשע על-פי הודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. בין המערער למתלון הייתה היכרות מוקדמת, כאשר בשיחה ביניהם דקר המערער את המתלון לאורך כל לחיו השמאלית, ולאחר מכן נמלט - הכל על רקע כבוד המשפחה. על המערער הוטל עונש מאסר בפועל בן 48 חודשים, ופיצוי על סך 100,000 ₪ למתלון. בפני ערכאת הערעור הוצג הסכם "סולחה" בין המתלון לבין המערער, לפיו שולם הפיצוי על סך 100,000 ₪, כשנטען לרגיעה ולמערכת יחסים טובה בין השניים. בית- המשפט העליון קיבל את הערעור באופן חלקי והפחית את עונש המאסר בפועל לתקופה של 40 חודשים, בציינו את גילו הצעיר של המערער, עברו הנקי, המלצת שירות המבחן, אסון משפחתי, וה"סולחה" שהושגה בין הצדדים.

ע"פ 935/14 **אוסטרוביץ נגד מדינת ישראל** [30.11.14]: המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער הגיע לבית אביו ביחד עם המתלון ואחרים, כאשר במהלך ארוחת הערב, בה הוגשו משקאות חריפים, התפתח דין ודברים בין המערער לבין המתלון, שבעקבותיו נכנסו השניים לבית האב. המתלון הפציר במערער שיירגע, והמערער שלף שני סכיני מטבח שהיו חבויים מתחת לחולצתו והטיח במתלון שלא יתחיל איתו. בשלב מסוים יצא המתלון מהבית וחזר על-מנת לקרוא לחברתו, אז תקף אותו המערער בסכין מטבח וגרם לו לחתכים ביד ובכתף. המתלון פנה לברוח מהמקום, אך המערער דקר אותו שוב, דקירה עמוקה בשכם.

מהתסקיר שהוגש עלה, שהמערער לוקח אחריות על מעשיו, אך מייחס את התנהגותו לכך שהיה תחת השפעת אלכוהול. כן התקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלון, אף שלטענתו מצויים הם בקשר טוב. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית. צוין, כי למערער הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות.

בית משפט קמא אימץ את מתחם הענישה שהציעה התביעה - בין 3.5 ל- 5 שנות מאסר בפועל, וגזר את דינו ל- 50 חודשי מאסר בפועל ופיצוי בסך 15,000 ₪ למתלון.

ערעור שהגיש על חומרת העונש נדחה.

17. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, עם נסיבות דומות, חמורות וקלות יותר, ולאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, בעניינו של **נאשם 1** אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 30 חודשי מאסר בפועל ועד ל - 6 שנות מאסר בפועל.

18. בעניינו של הנאשם 1 לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או

מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40יא' לחוק.

19. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות יש להתחשב, לקולא, בנטילת האחריות ובהודאת הנאשם 1, בעיקר על רקע חוסר שיתוף הפעולה של המתלוננים. כמו-כן, למרות שלא הוגש לעיוני תסקיר נראה, כי אכן המדובר באדם צעיר (כבן 30), אשר גדל בנסיבות אישיות ומשפחתיות קשות, ללא הכוונה ומסגרת משפחתית תומכת. לחומרה, מצוי עברו הפלילי המכביד, כאשר חרף התקופה המצטברת בה שהה מאחורי סורג ובריח במהלך חייו הקצרים, ובתקופה בה חש לראשונה יציבות בחייו, חזר הוא לסורו על רקע כעס נקודתי וויכוח סתמי, מבלי שהיה מסוגל להתעשת, חרף קיומו של מאסר על תנאי תלוי ועומד כנגדו.

20. על רקע כל האמור לעיל, ובהתחשב בעונש שהוטל על הנאשם 2 במסגרת הסדר הטיעון אותו אכבד, הכרעתי היא כי יש להטיל על הנאשם 1 עונש המצוי לקראת אמצע המתחם ולהפעיל את המאסר על תנאי התלוי כנגדו בחופף.

21. ואכן, באשר לנאשם 2, שוכנעתי כי הסדר הטיעון מצוי בהלימה לחלקו באירוע, בגדרי מתחם העונש ההולם את מעשיו תוך התחשבות בנתונים שפורטו, לרבות הודאתו במיוחס לו חרף אי-שיתוף פעולה של המתלוננים, קיומם של קשיים ראייתיים ועברו הפלילי.

22. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני גוזרת את דינם של הנאשמים כדלקמן:

נאשם 1 -

בגין העבירות נושא גזר-דין זה, מטילה על הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל.

מפעילה מאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוטל על הנאשם 1 בת.פ. 41353-07-14 (שלום רמלה), בגזר-דין מיום 24.4.15, לריצוי בחופף.

סך הכל יריצה הנאשם 1 עונש מאסר בפועל בן 48 חודשים מיום מעצרו 21.8.15.

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע; 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון ו/או עבירה של החזקת סכין

לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

חרף התנהלות נפגעי העבירות, אך נוכח הנזקים הפיסיים אשר נגרמו להם, אני מטילה על הנאשם לשלם לכל אחד מהמתלוננים פיצוי על סך 4000 ₪. סכום זה של 8000 ₪ יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.11.17, והמזכירות תעביר הסכום שנפסק לכל אחד מהמתלוננים.

נאשם 2 -

24 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו, 21.8.15.

8 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג פשע, לרבות סיוע; 4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות סיוע.

אני מטילה על הנאשם לשלם לכל אחד מהמתלוננים פיצוי על סך 2000 ₪. סכום זה של 4000 ₪ יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.11.17, והמזכירות תעביר הסכום שנפסק לכל אחד מהמתלוננים.

ב"כ המאשימה תידע את המתלוננים אודות הפיצוי שנפסק ותמסור את פרטיהם בהקדם האפשרי למזכירות.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ז, 17 נובמבר 2016, במעמד הנוכחים.